

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Primam Secundæ, & Secundam Secundæ Summæ
Theologiæ

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

Qvæstio IX. De motiuo voluntatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72759](#)

QVAEST. IX.

D.745

in quantum huiusmodi, mouetur quoque necessario eodem motu in finem, occurrit dubium ex Gre gor. de Arimino in primo sententiarum, dist. 1. q. 1. art. 2. Ex triplici siquidem capite arguit, & dicit oppositum. Primo ex eo, quod voluntas finis est causa voluntatis eius quod est ad finem. Idem enim non est causa sui ipsius. Et confirmatur: quia cum dicitur, quod uolo medicinam propter sanitatem, designatur quod uolo medicinam propter uoluntatem sanitatem. Et confirmatur: quia sicut conclusio nota est propter principia, ita id quod est ad finem, est uoluntatis propter finem: sed ibi notitia est causa notitiae ut patet. Posterior ergo haec uoluntas sit a voluntate. Secundum, ducendo ad inconveniens: quia sequentur, quod appetens propter finem, semper actu appetere finem: quod patet esse falsum, tum quando sunt multi fines subordinati, de quibus actualiter appetens non cogitat, quod actuales de fine cogitatio definit, ut in orante Deum in principio in ipsum moto, deinde continuante oratione absque actuali cogitatione deo. Tertiò dicendo, quoque ad inconveniens, quia sequeretur, quod id actu voluntatis efficit simul uoluntas, & noluntia, ut patet cum quis odit peccatum propter Deum. Si non est unus aliud, erit simul uelle Deum ut finem, & nolle peccatum, ut repugnans fini.

¶ Ad horum eidem, scito primò, quod finis, & id quod est ad finem, & similiiter conclusio & principii, dupliciter accipi possunt. Primo finis, & sic non sicut ad praeiens propositorum, nisi n. referat ad propositorum, ut inter se haec habeant, ut causa & causatum, an econuerso. Alio ergo modo sumuntur ut uoluntas, uel cognitio a nobis. Et sic de eis est praeiens sermo: & ueritur in dubio, an cum uoluntate est aliquid propter finem, eadem numero uoluntate sit circa utrumque, an finis duarum uoluntationum, quæcumq; una est ro alterius. Et simile est cum cognoscitur coelus & principia, an finis duas cognitions, quarum una est causa alterius, an una circa utrumque. Scito secundò, quod iudicium de hac oīno oīno contrariu profert ab his, qui haec considerant per modū rerum naturalium, alijs centenib; esse oīno unum motu, alijs oīno distinctos. Quia n. examinat re hāc propter modū naturalis motus, & videt quod motus voluntatis in eo quod est ad finem, ut sic, habet pro uno & eodem termino utrumque diversimode, quia id quod est ad finem ut materiale, & finis ut formale, iudicant consequtere, quod hic motus est oīno unus, sicut tuis coloris & luminis: & simile est in coelus & principio. Qui uero rem hāc propter modū naturalium causarū examinant, & uident quod coelus non aliter cognoscitur propter principiū, nisi quia cognoscitur per principiū cognitiū. Oīs n. doctrina & disciplina, ex præexistente fit cognitione: & similiiter quod id, quod est ad finem, non amat: aliter propter finem, nisi quia amat propter finem uoluntatis: concludunt, attenta distinctione causa & causati oīmodū eorum distinctionē. D. autem Thomas media via incersit, & posuit, motum voluntatis in eo, quod est ad finem propter finem, esse unum quidem numero, pluralitatem uero formalem in eo. videt enim, quod aīa nostra tripliciter se habet ad obiecta, & habitualiter, & actualiter, & virtualiter. Et quod inter motum voluntatis in aliquid habitualiter & actualiter, medius est motus voluntatis in illud virtualiter: & simile est in intellectu. Cū n. habens charitatem, peccat uenialiter, habitualiter quidem diligat Deum, sed non actualiter, ut patet, nec virtualiter: quia peccatum non est dirigibile in Deum. Cū autem habens charitatem ambulet, vel predicat, & quicq; aliud non mali facit, quia deo non cogitet actualiter, actus tamen ille non solum talis virtutis est, sed charitatis: & voluntatis tunc virtualiter fertur in Deum, & non solum ha-

ARTIC. I.

F ar.2. 24. ritualiter, quod conuenit dormienti, & peccanti uenialiter. Et sic unico actu numero voluntas fertur in propter finem, & in ipsum finem: & sic saluator identitas numeralis motus, & distinctio causarum quodammodo, dum unus est actus numerositate subiecti & plures numerositate formæ. Et ex his facile responderet ad otiecta. Ad primum quidem dicitur, quod finis, & id quod est ad finem, ut uoluntas, dupliciter se habet. Primo formaliter, & seorsum secundum se: & sic diuersis uoluntibus amantur, & uero est causa alterius. Secundò, ut unū uirtutis clauditur in alio: & sic unica uoluntate subiecto amatur & eodem modo ut ad confirmationes. Eft. n. hoc uoluntatum illud uoluntatum, ut uirtutis participatum in hoc. Et conclusio nota, propter principia virtualiter participata in conclusione. Sic n. ad minus occurrit, ut rō vide di conclusionē, & similiter ut rō amandit, quod est ad finem. Dico aut ad minus, quod nihil prohibet etiam actualiter unico actu tendere in elemosynam, propter Deum, in illa ut materiam, in hoc ut forma: sicut unica visio corporalis tendit in colorem & lumen. Ea namque sunt ad finem, comparantur ad finem, ut

Q U A E S T I O I X.
De motu voluntatis, in sex articulos diuisa.

D E INDE considerandum est de motu voluntatis.

E t circa hoc queruntur sex. ¶ Primò, Utrum uoluntas mouetur ab intellectu.

I materia ad formam, ut patet ex supradictis in q. 5. Et facto, quod in huiusmodi, quæ unico actu ad utrumque terminantur, propter non dicit cām uoluntis, sed uoluntate: dicitur, ut causa, & quare illud materiale terminat actu uolendū, & non dicit aliam uoluntatem causantem istā, nisi virtualiter, & simile est in intellectu. Ad finem quoque patet, quid dicendum, quod semper appetens quod est ad finem, appetit finem non habitualiter, sed actualiter, ut extendit se ad actualiter & virtualiter. Eft. n. uirtutis utriusque infusa latitudine actualis uoluntatis in illud impletetur illud præceptum. Oīa in gloriā Dei facite &c. Facere, n. actualiter, operari importat. Ad tertium dicitur, quod nolle in hoc differt a non uelle, quod hoc est negatio actus, illud uero est actus negatus, uelle non. Quid autem negatus appetitus claudit in le virtualiter, seu participative, actuū positiū lū principiū & radice. Oīdū, n. figura, & tristitia, amo rē claudunt in le oppositorum, ut de se patet. Vnde nullum in concordiam est, unum actuū numero, numerositate subiecti, esse uelle, & nolle, respiciunt diuersorū. Oīdū, n. peccati propter Deum, est & actus charitatis respectu Dei, & refutatio respectu peccati. At si quis dixerit, quod aduerteret haec oīa concederent, sed ipsi impugnaret, quod actuū uoluntatis utrumque &c. dicitur eis, quod dicant scribere, cum impugnant opiniones, & cognoscant se errare: quia non distinguunt nisi actualiter & habitualiter, omittentes uirtutem, & non uidentes, quod actuū fertur in aliquid, qui actu facit virtualiter in illud. Et haec sunt hic dicta pro luce motus voluntatis in eo, quod ad finem propter finem: quamvis magis forte spectent ad q. 2. ar. 3. ubi de intentione dilputabatur.

Q Super Questionem nonam.

C Irca titulum nona questionis, adverte Nouitie, quod quia idem est actus potest, & id in quod potentia reducitur a suo motu, cum mouere nihil aliud sit, quod relucere de potentia ad actum: ideo ad præsentem tractatum de actibus voluntatis, spectat differre de motu voluntatis, id est, potentia voluntatis: hoc enim nihil aliud est, quam differere de causa actus ipsius voluntatis. Rursus quia nunc tractatur de primo actu voluntatis, scilicet de uoluntate: ideo nunc inuestiganda est causa actuū voluntatis, quod sit querendo, a quo potentia uoluntatis mouetur, id est, redudatur ad actum.

Q Super

Super questionis nonne Articulum primum.

Circa articuli primi questionis nonne corporis primam partem, ne ponit, quod dupliciter aliqua vis animae est in potentia ad diuersa,

vno modo quantum ad agere, vel non agere, alio modo quantum ad agere hoc, vel illud. Et subdit, quod eger motore quantum ad duo, & quod alterum horum. I. primum, scilicet ex parte subiecti secundum vero ex parte obiecti. Et namque hic dubium, quia licet verum sit, & ex processu literarum probetur, quod id quod est in potentia ad illa duo, eger motore quo ad duo, non est probatum, nec verum, quod eger duobus motoribus, altero ex parte subiecti, altero ex parte obiecti: siquidem experientia, authoritas, cor, & ratione hoc conuncitur. Experimentum enim pro aqua, quod est in potentia ad pati, & non pati, & ad pati hoc vel illud, puta raritatem, vel denicitatem, eger motore a quo & patitur, & patitur hoc, puta raritatem. Ab eodem tamen agente, refrigeratio. Vtrumque habet & simile est in alijs naturalibus. A rivo, quo in 2. de anima manifeste vult, quod sensu secunda mutatione fit ab obiecto. Et confat, quod secunda mutatione sensu est, quoniam reducitur de potentia ad actum finis, in qua reductione vultus & fit videns, & fit videns hoc, puta album obiectum. Non ergo vultus eger duplice motore, altero ad hoc per videndum, altero ad hoc per videndum. Suffragari denunt rationem patet ex eo, quod potentia vna vnicum adaequatum actum respondet vnius adaequato motori exigui, aliquin non esset inter haec tria adaequatio. non ergo eger vna potentia duobus motoribus & regione diuersis, quales sunt ex parte obiecti, & ex parte subiecti.

Ad hoc breuer dicendum est, quod huiusmodi dubium procedit ex malo intellectu distinctionis facta in litera. Ad cuius evidentiā scito, quod potentia sunt duplices ordinis. Quaedam sunt, que solo proprio actu exercentur: quae sunt vero, in quibus exercitū propriū actus distinguuntur ab actu ipso. In primo ordine sunt omnes potentiae naturales, & animales, quatenus superiori imperiorum subiunguntur. In secundo ordine sunt omnes potentiae, quibus vnius cum volumen. Potentia primi ordinis ab eodem motore habet operari, & operari hoc. Poterit vero secundi ordinis ab alio motore habet vnum, & ab aliis habent actum specificum, quia vultus aliud est ab actu specificato. Unde distinctione posita in litera per lyctercium actus, intelligit vultus proprii dictum, qui est actus voluntatis, ut principiū primarij vero potentiārum, ut exequentium, ut per littera, per esse in potentia ad agere, non intendit potentiam ad ipsum suum agere, & non agere in seipso, sed potentiā ad agere, & non agere, & in quod subiunguntur vultus. Potentia n. visuā, ut ab uno exemplo diffas omnes, si referatur ad videre, & non vide-re vt sic, & videre hoc, puta album vel nigrum, ab eodem motore putat albo, reductum & in actuū videndi, & in actuū videndi album. Et hoc est comparare potentiam ad actuū actum, & obiectū finis. Si autem referatur ad videre, & videre album, ut subiunguntur vultus, sic cum vultus sit actus potentiae visuā non finis, sed ut exequentis voluntatis principiantem vultum, sic alio eger motore ad hoc, & reductum in actuū vultus & alio ad hoc, ut reductum in actuū sua propria speciei. Et hoc est sensus verius huius distinctionis, & litera, & intentus. Vetus quidem, quia vt inferius patebit, Vt est actus voluntatis, ut imperant: & reliquarum virium, ut exequentium. Et confat quod omnes potentiae animae applicantur a voluntate ad suos actus, quod nihil aliud est, quam exercitū actus, & vultus, seu vultus illarum. Consonant omnia hinc vero, quoniam obiectiones in oppositum nihil militant contra ipsum sensum. Prima enim obiectio loquitur de potentia primi ordinis. Secunda de potentia relatis ad suos actus secundum se, non secundum quod subiunguntur. Tertia quoque de potentia, & actibus, & actus le- cendam se, loquitur. Stat enim quod vna potentia secundum

A se, egeat uno motore, & vt subest alteri, egeat alio, vt patet. Quod autem hoc sit intentum in litera, patet etiam ex verbo literæ, vbi dicitur, quantum ad exercitū, vel vultus actus. Et inferius in questione de, Vt, aperitissimè exprimitur, quod vlt, nihil aliud est, quam applicatio potentiarum ad sua opera. Constat enim quod

quia motus mobilis sequitur motionem mouētis. ergo intellectus non mouet uoluntatem.

Tertio, Vtrum voluntas moueat seipsum.

Quarto, Vtrum moueat ab aliquo exteriori principio.

Quinto, Vtrum moueat a corpore coelesti.

Sexto, Vtrum voluntas moueat a solo Deo, sicut ab exteriori principio.

ARTICULUS PRIMUS.

Vtrum voluntas moueat ab intellectu.

Ad PRIMUM sic proceditur. Videretur, quod uoluntas non moueat ab intellectu. Dicitur. Aug. super illud Psal. Concupiscentia anima mea desiderare iustificationes tuas, Praeulator intellectus, sequitur tardus, aut nulus effectus: scimus bonum, nec delectat agere. hoc autem non esset, si uoluntas ab intellectu moueretur:

Constat ab tractatu de Vt, quomodo scilicet Vt, sit actus voluntatis, de quo infra tractabitur. Hac dixerim, ne aliquis rem faciem in difficultem veram legens, nodum in corpore timeat.

Circa ultimam partem eiusdem articuli dubium primum occurrit de illa propositione assumpta in litera, Obiectum moueretur determinando actuū ad modum principiū formalis, a quo in rebus naturalibus actio specificatur, ut calefactio a calore. Aut author intentit, quod obiectum moueat ad modum principiū secundum rem id est secundum illud genus causæ, quo mouet principiū actionis in naturalibus: aut quod obiectum moueat in genere causæ formalis, & exemplariter cetera afferuntur. Si enim intendit primum, obicit statim subiungit propositione scilicet. Primum autem formale principiū est ens, & uerum uniseralle. Quoniam tunc prima propositione affumeret de principiū effectu, Quo est enim calor, quo calidum calefacit, calefactionis principiū in genere causæ efficiens: quoniam in ordine ad calefactionis se habeat ut principiū formale. Secunda autem propositione subiungit de principiū formalis: & sic processus nihil concluderet. Et confirmatur. Ita ratio tendit ad hoc, quia obiectum habet rationem principiū formalis, & obiectum intellectus est primum principiū formale. ergo ubi apparet, quod si prima propositione non saluat de principiū formalis, nihil fit. Si autem intendit secundum, tunc obstante primo dicta sua, in prima parte quæll, ubi dicitur, quod obiectum tam potentia actus quam passus, specificat quia obiectum potentia actus est finis, passus uero est agens, & ab utroque operatio specificatur, non ergo obiectum mouet in genere causæ formalis, sed quandoque finalis, & quandoque effectu. Deinde obstante multa philosophorum dicta, puta quod appetibile, quod est obiectum uoluntatis, mouet ut finis, & ut agens.

Ead hoc dicitur, quod proculdubio author intendit, quod obiectum mouet in genere causæ formalis, aliquon nihil concludere: sed non dixit absolute, quod mouet ut principiū formale, ut insinuaret, quod non est principiū formale intrinsecum, sed extrinsecum non tamen separatum, ut idea, sed cōmūnū. Calor, n. non solum est principiū formale calefaciendi, sed etiam calefactionis quodammodo. Dico autem quodammodo quia calor in quantum est principiū elicitiū calefactionis, est eius principiū in genere causæ efficiens. Inquantum uero est principiū determinatiū illius ad speciem, est principiū eius in genere causæ formalis extrinsecum, coniuncte tamen. Nec obstante huic sensu allata in oppositum: quoniam aliud est loqui de motione talis, uel talis obiecti, & aliud est loqui de motione obiecti absoluti. Consideratur nanque, quod tale obiectum mouet finaliter, & tale effectu &c. & hoc dicitur in locis allegatis. Sed non conceditur quod motione conueniens obiecto absolute sit effectu, aut finalis, sed formalis, quoniam extrinsecè. Obiectum enim est uelut extrinseca forma

QVAEST. IX.

Forma actus. unde author cum posuisse, q̄ determinatio actus ad hoc vel illud, se tenet ex parte obiecti, naturam obiecti non ut tale, vel tale est, sed absolute ut obiectum est contemplatus in ordine ad determinationem actus, vidit q̄ non determinabat actum ut efficiens, nec ut finis: quia nihil horum omni obiecto determinanti actum conuenit ad genus cat-

egi formalis recurrendum est. hoc n. & omni verē obiecto cōuenit, & per se cōuenit illi. Dixi autē ve- rē obiecto, p. p. multorum loquēdū vñum terminos obiecta secundaria vocantū. hac enim nō mouēt, quia verē obiecta nō sunt, sed termini potius operationum. Si cut natura leonis terminus est intellectio nis diuina: & securitas iustifici, regalis p̄tendit.

Circa effectiā p̄cessus p̄fati positi in litera, dubium occurrit: quoniam aut non concludit, q̄ intellectus mouet uoluntatē, quod est intentum: aut concludit q̄ intellectus mouet omnes uires animae ex parte obiecti, quod est falso. Cū enim ex hac ratione nihil aliud explicite habeatur, nisi quod obiectum intellectus ex eo, q̄ primū principiū formale, est pri- mū determinatiū actus ad speciem. Ex hoc autem aut sequitur q̄ intellectus mouet ceteras potētias, iuxta illam maximā: Primum in unoquoque genere, et causa omnīi corūm, quæ sunt: post autem si nō subintelliguntur hæc maxima. Volun- tariæ & absque nexu aliquo, infertur ergo intellectus ex hoc, q̄ eius obiectū est pri- mū principiū for- male; habet q̄ moueat uoluntatem: q̄ uis enim hoc, scilicet intellectus mouere uoluntatem ex parte obiecti, sicut uerum, & nouum, quia præsen- ta ei obiectū: non tamen est nouum q̄ hoc habet ex hoc, q̄ eius, scilicet, intellectus obiectū est principiū formale, in quo tamen consi- stit tota uis rationis litera.

Ad evideūam huius dubitationis, scito, quod author primas ra- dices attingens utriusque motionis proposita in litera, scilicet ex parte obiecti, & ex parte obiecti, quemadmodum principiū agens in tota anima, ac per hoc mouens ad ipsum actus, inuitul effe uolun- tam: quia ad eā spectat principiū principiū finale (ut clare patet in litera) ita modò principiū mouens inter partes anima ad spe- cificationem actus, infert esse intellectum ex eo, quod ad ipsum speciat principiū principiū formale: & si quidem ex parte obiectorū tantum disensus esset, par est utrobius iudicium, scilicet

tas autem est mouens motum.

RE S P O N S U M. Dicendum, q̄ instanti aliiquid indiget moueri ab aliquo, inquantum est in potentia ad plura. Oportet n. v. id quod est in potentia, reductur in actu per aliquid, quod est actu, & hoc est mouere. Dupliciter autem alii- quia vis animæ inuenit esse in potentia ad diuersa. Vno modo, q̄ quantum ad agere, vel non agere. Alio modo, quantum ad agere hoc, vel illud: sicut visus quandoque videt actu, & quādoq; non videt: & quandoq; videt album, & q̄nique videt nigrum. Indiget igitur mouente quantū ad duo. G

Quantum ad exercitium, vel visum actus: & quantum ad determinationem actus, quorū principiū est ex parte subiecti, quod quandoque inuenit agens, quandoq; non agēs. Aliud autem est ex parte obiecti, secundū quod specificatur actus: motio autem ipsius subiecti est ex agente aliquo. Et cum omne agere agat propter finē, vt * supra ostēsum est, principiū huius motionis est ex fine. Et inde est pars, ad quā pertinet finis, mouet suo imperio artem, ad quam pertinet id quod est ad finem: sicut gubernatoria ars imperat nauifaciū, vt in 2. * Phy. dī. Bonum autem in communi, quod habet rationem finis, est obiectum voluntatis: & ideo ex hac parte voluntas mouet alias potentias aīa ad suos actus. Utimur enim alijs potentias cum volumus: nam finis & perfectio- nes omnīi aliarum potentiarū cōprehenduntur sub obiecto vo- luntatis, sicut quādam particula- ria bona. Semper autem ars, vel potētia, ad quam pertinet finis vniuersalis, mouet ad agendum ar- tem, vel potētiam, ad quam pertinet finis particularis sub illo vniuersali comprehensus: sicut dux exercitus, qui intendit bonum cō- mune. s. ordinē totius exercitus, mouet suo imperio aliquē ex tri- bunis, qui intendit ordinem vniū acieci. Sed obiectum mouet deter- minando actuū ad modum priu-

Fcet, quod quemadmodum primum principiū finale est ratio re- liquorum finium: ita primum principiū formale, quod est obiectum intellectus, est ratio, in suo tamen ordine, in genere causa formalis, reliquorū obiectorum. Omnia n. obiecta ut sic, sub ente & uero, ut particularia quādam, continentur sed ex parte potentia-

rum animæ loquēdo, est quādammodo par, & quādammodo nō par utrobius ratio. Quid ad primitū enim par est rō: quādmodum (ut dictum est) quia voluntas est primum fi- nale principiū, ipsa in- ter partes animæ est primum mouens ad exercitium: ita, quia intellectus est primum formale principiū, ipse inter partes animæ est primum mo- uens ad specificatio- nem, formalis, n. prin- cipiū opus hoc est. Quod ad extensionem autem, non est p̄ par ratio: quia uoluntas mo- tio exēdit se ad omnes animæ uires sub- ditas & Motio autē intellectus non extē- dit se directe nisi ad uoluntatem: & ratio diuerſitatis huius, est modus causandi diuerſitatis. Motio n. uolū- tatis, quia est p̄ modum imperij, exten- sis, ex sua ratione est. Motio autem intellectus, quia est p̄ modum praefentans, ad id tantum directe se extēdit, cui praefen- tar. Vnde author in li- tera, p̄st qui posuit unde inferrebat, q̄ intellectus est primum mouens, quia scilicet eius est primum prin- cipiū formale, statim subdidit unde habe- retur, quod motio ei- us ad uoluntatem ex- tenditur: ponens mo- dum quō intellectus

AD SECUNDVM dicendum, q̄ sicut imaginatio forma sine exti- matione cōuenientis vel nocui, non mouet appetitum sensitivū, ita nec appren- chensio veri sine ratione boni & appetibilis. Vnde in- tellectus speculativus nō mouet, sed intellectus practicus, vt dicitur in 3. * de anima.

AD TERTIUM dicendum, q̄ voluntas mouet intellectū q̄tum ad exercitium actus: quia & ipsum virtutem, quod est perfectio intellectus, continetur sub iūbo, no, vt quādam bonum particu- lare. Sed quantum ad determinationem actus, q̄ est ex parte obiecti, intellectus mouet voluntate: quia & ipsum bonum appre- hensio secundū quādam specia- lem rationem comprehendit sub vniuersali ratione veri. & sic patet quod nō est idem mouens & motum, secundū idem.

ARTICVLVS II.

IVNIUERSALIS voluntas moueat ab appetitu sensitivo.

AD SECUNDVM sic proce- ditur. Videtur q̄ voluntas ab appetitu sensitivo moueri nō possit. Mouens n. & agens est p̄fatius patiente, vt f. Aug. dicit 12. super Gen. ad literam: sed appeti- tū sensitivū est inferior volun- tate, q̄ est appetitus intellectivus, sicut sēsus est inferior intellectu. ergo appetitus sensitivū nō mouet intellectum.

K 2 Præt. Nulla virtus particula- ris potest facere effectum vñem:

* Super Questionis nonā Articulum secundum.

Circa corpus secundi articuli eiusdem questionis, dubium oc- currit pro Novitius: quia ratio, quare appetitus sensitivū mouet uoluntatem, aīsignatur ex parte dispositiōis subiecti appre- tentis. Et tamen in calce concludit, quod appetitus sensitivū mouet uoluntatem ex parte obiecti: quomodo hęc conclusio se- quitur ex illis premisis.

Ad hoc dicitur, q̄ conclusio dicta ex premisis illis habeatur, si sāne litera intelligatur. Dupliciter n. intelligi potest, q̄ dispositio ap- petitus

* Tex. 25.
tex. 25.
& sequenti
bus tom. 2.

Infra art. 9.
cor. 1. 3. & 8.
10. art. 3. & 8.
77. art. 1. 3.
veri. q. 1.
10. cor. 1. 3.
art. 9. ad.
& 6.
Lib. 12. art. 1.
circa med.
tom. 2.

peritus sensitivū mon-
ueat voluntātē. Vno
modo directe, & im-
mediate, tanquam s.
immutans ipsam si-
ne quō ad exercitiū
actus, sine quō ad
specificationē actus,
sed appetitus sensitivus est virtus
particularis, consequitur ēm par-
ticularem sensus apprehensionē:
ergo non potest causare motum
voluntatis, qui est vniuersalitatis, ve-
lut consequens apprehensionē
vniuersalem intellectus.

¶ 3. Prat. Ut probatur in 8. * Physis. Mouens non mouetur ab eo, quod mouet, ut sit motio reciproca: sed voluntas mouet appetitum sensuum, in quantum appetitus sensuum obedit rationi: ergo ap petitus sensuum non mouet voluntatem.

SED CONTRA EST, qđ dī Iacobi
3. Vnusq̄uisque tentatur à concu-
piscētia sua abstractus, & illectus:
nō aut̄ abstraheret quis à cōcu-
piscētia, nisi volūtias eius mouere-
tur ab appetitu sēnsitivo, in quo
appetitu cōcupiscētia: ergo appe-
titus sēnsitius mouet volūtatem.

RESPON. Dicendum, quod sicut est super dictum est, id quod apprehendit sub ratione boni, & conuenientis, mouet voluntatem per modum obiecti. Quod autem aliquid videatur bonum, & conueniens, ex duobus contingit. scilicet ex conditione eius, quod proponitur, & eius cui proponitur: conueniens enim secundum relationem dicitur, unde ex vitro: extremorum dependet. Et inde est, quod iustus diversimode dispositus, non eodem modo accipit aliquid, ut conueniens & ut non conueniens. Vnde, ut et Philosophus dicit in 3. Ethic. Qualis vnuquisque est, talis fons ut ei. Manifestum est autem, quod secundum passionem appetitus sensi-

aut̄or in litera dupl̄e posuit radicē
taliſ, vel aliſ appre-
hensionis obiecti, al-
ter ex parte ipsius
obiecti, puta, q̄ est
bonū, vel malū ēm-
fe: alteram ex parte
appetentis, virinque
enī cōuenientia, vel
disconvenientia ori-
tur, vt in litera dici-
tur.

tiui immutatur homo ad aliquā
dispositionē, vnde fīm quod ho-
mo est in passione aliqua, v̄r̄ sibi
aliquid conueniens, quod non v̄r̄
ei extra passionem exiftenti, licet
irato v̄r̄ bonum, quod non vide-
tur quieto, & per hunc modum
ex parte obiecti, appetitus sensi-
tius mouet voluntatem.

AD PRIMVM ergo dicendum,

AD PRIMUM ergo dictendum,
quod nihil prohibet id, quod est sim-
pliciter, & secundum se præstans, quò ad aliquid
est debilius. Voluntas igitur simpliciter præstans
est, quam appetitus sensitivus: sed quò ad istum, in
quo passio denominatur, in quantum subiacet pas-
sionis, præminent appetitus sensitivus.

AD SECUNDUM dicendum, quod actus, & electiones hominum sunt circa singularia. Vnde ex hoc ipso, quod appetitus sensitius est virtus particularis, habet magnam virtutem ad hoc, quod per ipsum sic disponatur homo, ut ei aliquid videatur sic, vel alter, circa singularia.

TERTIUM ascendum, quod sicut Philoſophus dicit in 1.* Polit. Ratio, in qua est voluntas, mouet ſuo imperio iraſcibilem, & concupiſcibilem, non
blam

A quidem despotico principatu, sicut mouetur seruus à Domino, sed principatu regali seu politico, sicut liberi homines reguntur à gubernante, qui tam
enam possunt contra mouere. Vnde & irascibilis,
& concupisibilis possunt in contrarium mouere
ad voluntatem; & sic nihil prohibet: voluntatem
aliando ab eis moueri.

ARTICVLVS III.

*Super Questionis no
na. Articulum ter
tium.*

AD TERTIUM sic proceditur.
Vñ, q̄ voluntas nō moueat
seipsum. Omne enim mouens, in-
quantum huiusmodi, est in actu,
quod autem mouetur, est in po-
tentia: nam motus est actus exi-
stentis in potentia, inquantū hu-
iusmodi: sed non est idem in po-
tentia, & in actu respectu eiusdem,
ergo nihil mouet seipsum: neque
ergo voluntas seipsum mouere
potest.

¶2. Præt. Mobile mouetur ad p-
sentiam mouentis: sed voluntas
semp sibi est præsens: si ergo scip-
sam moueret, semper mouere-
tur: quod patet esse falso.
¶3. Præt. Voluntas mouetur ab
intellectu, vt * dictum est. Si igitur
voluntas mouet seipsum, sequitur,
quidem solum moueatut a duobus
motoribus immediate, quod
videtur inconveniens: non ergo
voluntas mouet seipsum.

SED CONTRA est, quia voluntas domina est sui actus, & in ipsa est velle, & non velle: quod non esset si non haberet in potestate mouere seipsum ad voluntandum: ergo ipsa mouet seipsum.

RESPO. Dicendum, quod sicut est super dictum et
ad voluntatem pertinet mouere alias potentias ex-
ratione finis, qui est voluntatis objectus: sed, sicut est
dictum est, hoc modo se habet finis in appetibili-
bus, sicut principium in intelligibiliibus. Manifestum est
autem, quod intellectus per hoc, quod cognoscit
principium, reducit seipsum de potentia in actu,
quantum ad cognitionem conclusionum: & hoc
modo mouet seipsum. Et similiter voluntas per
hoc, quod vult finem, mouet seipsum ad volendum
ea, quae sunt ad finem.

EAD PRIMVM ergo dicendum, quod voluntas nō secundum idem mouet, & mouetur: vnde nec secundum idem est in actu, & in potentia: sed in quantum actu vult finem, reducit se de potentia in actu respectu eorum, quae sunt ad finem, ut scilicet actu ea velit.

AD SECUNDUM dicendum, quod potentia voluntatis temper actu est sibi praesens; sed actu voluntatis, quo vult finem aliquando, non semper est in ipsa voluntate, per hunc autem modum mouet seipsum: unde non sequitur, quod semper seipsum moueat.

AD TERTIUM dicendum, quod non eodem modo
voluntas mouetur ab intellectu, & a seipso. See-
ab intellectu quidem mouetur secundum rationem
objeci, a seipso vero, quantum ad exercitium actus
secundum rationem finis.

Prima Secundæ S. Thomæ. GOS DIA NO NOME. Super

QV AEST. IX,

¶ Super Questionis nonae Articulum quartum

Circum rationem, & conclusionem in copore quarti arti eiusdem de quæstionis, dubium occurrit. Circa rationem, quædem, quia ad actum volendi sufficit obiectionem, ut apprehensionem præfens, & voluntas, inquit Scot. in quolibet. qd. 31. non ergo requiriatur et rei agens: nec quod prævolendo incipiat velle, vt ratio literariorum punita vult. Arguif, quod ratio literariorum cōmitit sophisma consequenti. Cum enim voluntarium, vt superius patet, dupliciter dicatur, scilicet per se, & per se, vel quia voluntum, vel

quia in potestate voluntatis litera ex hoc, quod primus actus voluntatis non potest esse voluntarius primo modo, inferi, quod nullo modo est voluntarius. ergo &c. vbi patet manifestus error. Et confirmatur omnia alio

**art. i. huius
questio[n]is.** voluntatis quae ait
modo est voluntariu[m]
ipsum volitum , alio
modo ipsa volitio n[on]
illud vt obiectu[m], hoc
vt actus : ac per hoc
illud mediante actu :
hoc absque medio .

Cum. n.volo legere,
non solum legere est
voluntariatum; sed etiā
illud velle, quo volo
legere, quamvis diffi-
cilius: quia legere,
mediante velle: ip-
sum autē velle, sepi-
so. Et tamen ratio li-
tera, quia primum
velle non potest esse
voluntate ut obiectū,
concludit, quid non
est in potestate volu-
tatis, sed ex insti-
tuitione.

Et superioris: cùm
tamen dici posset, qd licet primum velle non possit esse voli-
tum, vt obiectum est tamen volitum vt actus: & sic non
oportet, qd sit volitus consilio mediante. Præterea, Tota
vis rationis litera consistit in hac exclusione, Voluntas mol-
uer se mediante consilio, seu ex aliqua voluntate præsupposita
ratur. Et tamen neque hic, neque in præcedenti articulo probata
est qd ab virtrane expositione. Probatum est enim qd vo-
luntas mouer se hoc modo, sed non est probatum qd non alio
modo: super qua tamen negatiua fundatur tota vis rationis in
litera, vi patet intuitu. ergo &c. Contra conclusionem vero
Scorpi, vbi supra, arguit: quia si voluntas in primo actu, natura-
li insinuatu moueretur ab intellectu naturaliter moto, voluntas K
naturaliter mouetur: & sic homo esset unum animal brutum.
¶ Ad evidenter huius difficultatis scito tria. Primum est fun-
damentum huius rationis, & est id quod dictum est. qd vo-
luntas mouet se non alio modo, quam ex voluntate finis. Sed ra-
dix huius fundamenti non est prætermis aut auctore, sed in pri-
mo articulo huius qnionis posita, scilicet qd principium motionis
ad exercitium actus, est ex fine: quia omne agens agit propter finem.
Et in articulo. 3. repetita & applicata, cum dicitur, qd ad
voluntatem pertinet mouere alias potentias ex ratione finis. Est
ergo vis rationis huius haec. Omne agens agit propter finem ap-
petitum vel appetitum naturali, vel animali, seu intellectuali: sed
voluntas mouendo tantum alias potentias, quam se, est agens. ergo
actio ista est ab ea ex appetitu finis vel naturali, vel animali &c.
Sed non ex appetitu naturali: quia sic non moueret se, sed dans
naturali moueret illam co modo, quo grauia & levia mouentur.

ARTIC. III.

Fā generante: nec esset uoluntarium istud agere, ut patet: cuius
oppositū significat uoluntatem mouere se. ergo est ex appetitu
animali, seu intellectuali, idest ex uolitione finis, quod est inten-
tum. Agere enim ex præuolitione finis, & mediante consilio, idē
sunt: sicut cognoscere ex principiis, & mediante syllologismo, idē

aliquid, cū hoc prius non vellet. Necesse est ergo, quod ab aliquo moueat ad uolēdū: & quidem, sicut * dicitū est, ipsa mouet seip-
sam inquantū per hoc, q[uod] uult fi-
nem, reduct scipsum ad volendū
ea quā sunt ad finē: hoc autē nō
pōt facere nisi cōsilio mediate. Cū enim aliquis vult sanati, i-
cipit cogitare q[uod] hoc cōsequi
posit, & per talem cogitationē
peruenit ad hoc, q[uod] potest sanari
per medicū: & hoc uult. Sed q[uod]
non semper sanitatē actu uoluit,
necessē est, q[uod] iciperet uelle sanari
ab aliquo mouente. Et si qdē ip-
sa moueret seipsum ad uolendū,
oportuisset, q[uod] mediate cōsilio
hoc ageret ex aliqua uoluntate
pr̄supposita: hoc autē nō est p-
cedere in infinitum. Vnde necesse
est ponere, q[uod] in primū motū
voluntatis uoluntas prodeat ex
instinctu aliquicū exterioris mo-
uentis, ut Arist. cōcludit in quo-
dam cap.* Ethicæ Eudimicæ.
elt. Hac autem ratio
procedit ex per se no-
tis communib[us] ani-
mi conceptionibus, ut de se pater, unde nullam habet calum
niā: & utrāque ex-
ponentem illius ex-
clusione probatum cō-
plicetur evidenter. Et per hoc paret res-
ponsio ad ultimam
objectionem contra
rationem. Scito secun-
do, quid, ut inferius
quæf. 15. articulo
vltim. ad 3. & quæf.
17. articul. 5. ad ter-
tium, paret, voluntarii
actus voluntatis sic
supra scipios refle-
ctuntur, ut quilibet
eorum implicite, vel
explicite formularit,
uel virtualiter, ha-
beat rationem uolui
objectionē, & non so-
lum per modum ac-
tus. Dum. n. eligi ui-
tam contemplatiu[m],
confinio in talem
electionē, & utor uo-
luntate mea ad actū
eligiendi, uolueris. Libr. v. m.

AD PRIMVM ergo dicendum, q̄ de ratione uoluntarii est, quod principiū eius sit intra: sed nō oportet, q̄ hoc principiū intrinsecum sit primū principiū non motum ab alio. Vnde motus uoluntarius et si habeat principiū proximum intrinsecū, in principiū prium est ab extra: sicut & primū principiū motus naturalis est ab extra, quod. l. mouet naturā.

AD 11. Dicendum, quod hoc non sufficit ad rationē violenti, q̄ principiū sit extra: sed opor-

eligo eundem : & similiter consensus est actus , & voluntas , ut obiectum electionis & iulus . Quia igitur non quandoque , sed semper cum voluntas mouet se uitium leipsa , applicando se ad iulendum , vel nolendum , &c. Et omnis huiusmodi actus est implicite , vel explicite , formalizare vel virutalitatem voluntatis , ut obiectum : licetum fuit authori ex negatione voluntarii obiectum in huiusmodi actibus , inferre negationem voluntarii simpliciter . Et hoc non solum quasi graia materia , scilicet actum huiusmodi , in quibus voluntarium , ut actus , non inveniatur sine voluntario , ut obiectum , ut dictum est , sed etiam genitrix formae : quia si subtiliter perspicuerat distinctio nolentiarum in voluntarium , ut voluntum & voluntarium : quia in potestate voluntariorum non est distinctio in disparata genera voluntariorum , sed est distinctio distinctorum modorum penes directe vel indirecte . Voluntarium enim ut voluntum , est directe voluntarium : voluntarium vero , quia in potestate voluntariorum est indirecte , ea indirectione : quia scilicet subest potestate voluntatis , ut sic obiectum eius voluntis , aut nolentis : haec enim solum ratione voluntarium induit . Vnde cum voluntarium secundo modo , in idem redeat cum voluntario primo modo , licet ex omnimoda negatione voluntarii primo modo , inferre informaliter negationem voluntarii simpliciter . Venimus iam pater nolentiarum , quia in potestate voluntaris ad voluntarium simpliciter ut obiectum , reducitur sicut obiectum indirecte ad obiectum directe , & consequenter sub omnimoda negatione obiecti iuriis , modi negatio coprehenditur . Et p. hoc pater rursus ad alias nostras obiectiones coram rōnt . Scio tērū .

QVAEST. IX.

malioris, & uniuersalioris virtutis, quā corpus, excludatur paixia a corpore non solum ut effectu, sed etiā ut a formalī principio, qđ est excludere motionē ab eo per modum obiectū, ut in 1. arti. huius qđ dicitur est.

¶ Ad hoc breuiter dicitur, qđ secundū ueritatē neutrō modo corpus pōt agere in rem immaterialē propter rationē al-

latā, & plures alias, quas uide, si uis, in 3. & 8. contra Gent. c. 84. & 85. Vnde & in prima parte dictū est, & declaratum, qđ phantasmata nō nisi facta in actu lumine intellectus agentis, posunt mouere intellectum. Et vique adeo diuinus Thom. in questi. 84. arti. 6. hoc ponderauit, vt concluderet, qđ tota cognitio sensibilis, vique scilicet ad cogitatiū inclusiū, non est causa intellectus nostrī, sed est materia causae, sci licet intellectus agētis. Ratio autē quare conceditur & hic, & alibi, qđ voluntas, seu intellectus, mouetur ab exteriori tanquam obiecto, & non tanquam a motore ad exercitium, est, quia ad mouendum obiectū exteriora concurrunt, & si non sufficienter, tamē inchoatiū mediare, & vt materia obiectū. Ad mouendum autem ad exercitium, nullo modo concurrit ex parte motoris ad exercitium. Est enim talis motor solus Deus cū ipsa voluntate, vt in quāstionē pater,

Art. 2. huius q. & P.P. 80. & 81.

Par. a principiis libri.

Cap. 17. cit. - cap. 10. 3.

Intra q. 80. artic. 1. Et 1. q. 105. artic. 4. & q. 111. artic. 2. Et 3. contra c. 88. 89. 91. & 92. pri. Et mal. q. 3. artic. 3. eor. & q. 16. art. 5. cor. & ad 13.

Cap. 4. de di ui. no. nō re more à prin. mp.

corporum, & in quantum etiam appetitus sensitivus cōmouetur ex impressione cœlestium corporum: & vterius in quantum corpora exteriora mouentur secundū motum cœlestium corporū, ex quorum concursu volūtas incipit aliquid velle, & non velle: sicut adueniente frigore incipit aliquis velle facere ignē: sed ista motio voluntatis est ex parte obiectū exterius præsentati, non ex parte interioris instinctus.

AD TERTIUM dicendum, qđ sicut * dictū est, appetitus sensitivus est actus organi corporalis: vnde nihil prohibet ex impressione corporum cœlestium aliquos esse habiles ad irascendū, vel concupiscendū, vel aliquam huiusmodi passionem: sicut & ex complexione naturali plures hominū sequuntur passiones, quibus soli sapientes resistunt. Et ideo, vt in pluribus, verificantur quae pronuntiantur de actibus hominum secundū considerationem cœlestium corporum. Sed tamen, vt Ptolemaeus dicit in * Cœtiloquio, Sapiens dominatur astris, scilicet, quia resiliens passionibus, impedit per voluntarem liberam, & nequaquam motui cœlesti subiectam, huiusmodi cœlestium corporum effectus: vel, vt * August. dicit 2. super Genes. ad literam, fatendum est, quando ab Astrologis vera dicuntur, instinctu quodam occultissimo dici, quae ne-scientes humanæ mentes patiuntur: quod cum ad decipiendum homines sit, spirituum seductorum operatio est.

ARTICVLVS. VI.

Vtrum voluntas moveatur a Deo solo, sicut ab exteriori principio.

AD SEXTVM sic proceditur. Videtur, qđ voluntas non a solo Deo moveatur, sicut ab exteriori principio. Inferius enim natūrā est moueri a suo superiori, sicut corpora inferiora a corporibus cœlestibus: sed voluntas hominis habet aliquid superiorius post Deum, scilicet Angelum. ergo voluntas potest moueri, sicut ab exteriori principio, etiā ab Angelo. ¶ 2 Præt. Actus voluntatis sequitur actum intellectus: sed intellectus hominis reducitur in suum actum nō solum a Deo, sed etiā ab Angelo p̄ illuminationes, vt * Diony. dicit: ergo eadem ratione & voluntas.

¶ 3 Præt. Deus non est causa nisi

ARTIC. VI.

bonorum, secundū illud Gen. 1. Vedit Deus cuncta quæ fecerat, & erant valde bona. Si ergo a solo Deo voluntas hominis mouetur, nunquā moueretur ad malum, cū tamen voluntas sit qua peccatur, & recte vñitur, vt * August. dicit.

SED CONTRA est, quod Apostolus dicit ad Phil. 2. Deus est q̄ operatur in nobis velle, & perficere.

RESPON. Dicendum, qđ motus voluntatis est ab intrinseco, sicut & motus naturalis. Quāmuis autē rem naturalem possit aliquid mouere, quod non est causa naturæ rei motæ: tamen motum naturalem cauſare non potest, nisi quod est aliqualiter causa naturæ. Moue tur enim lapis sursum ab homine, qui naturam lapidis non cauſat: sed hic motus non est lapidi naturalis: naturalis autem motus eius non cauſatur nisi ab eo, quod cauſat naturam. vnde dicitur in 8. Phycor. * qđ generans mouet secundū locum graui & leui. Sic ergo hominem voluntatem habentem contingit moueri ab aliquo, qui non est causa eius: sed quod motus voluntarius eius sit ab aliquo principio extrinseco, quod non est causa voluntatis, est impossibile. voluntatis autem cauſa nihil aliud esse potest, quam Deus. Et hoc patet duplicitate. Primum quidem ex hoc, qđ voluntas est potentia animæ rationalis, quæ à solo Deo cauſatur per creationē, vt in 1. dictum est. * Secundū vero ex hoc, qđ voluntas habet ordinem ad universale bonum. vnde nihil aliud potest esse voluntatis cauſa, nisi ipse Deus, qui est universale bonum. Omnes autem aliud bonum per participationem dicuntur, & est quoddam particulare bonum: particulare autem causa non dat inclinationem universalem. Vnde nec materia prima, quæ est in potentia ad omnes formas, potest cauſari ab aliquo particuliā agente.

AD PRIMUM ergo dicendum, qđ Angelus nō sicut est supra hominem, qđ sit causa voluntatis eius: sicut corpora cœlestia sunt causa formarum naturalium, ad quas consequuntur naturales motus corporum naturalium.

AD SECUNDVM dicendum, qđ intellectus hominis mouetur ab Angelo ex parte obiectū, quod sibi proponit virtute Angelici luminis ad cognoscendum. & sic etiam voluntas ab exteriori creatura potest moueri, vt * dictum est.

AD TERTIUM dicendum, qđ Deus mouet voluntatem hominis, sicut universalis motor, ad universale obiectū voluntatis, quod est bonū. Et sine hac universalī motione homo nō potest aliquid velle: sed homo per rationem determinat se ad volendū hoc, vel illud, quod est verē bonum, vel apparet bonum. Sed tamē interdum specialiter Deus mouet aliquos ad aliquid determinate volēdū, quod est bonum: sicut in his quos mouet per gratiā, vt * infra dicetur.

Q. 109. 8.

Q. 109. 8.

P.P. 90. 2.
T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.

T. 1. 2. 2.